

[Axel Kristensen.]

det ved Forhandlingerne. Det har i ganske særlig Grad ikke været Tilfældet i de sidste Aar, hvor man har haft tvungen Voldgift. Voldgiftsdomstolen har aldeles ikke kunnet overkomme at gennemarbejde Enkeltheder, idet den kun havde nogle ganske faa Timer til hver enkelt Fags Behandling. Der har derfor ophobet sig en Masse Stof, som trænger til Behandling, og man maa gøre sig klart, at meget af dette Stof er mindst lige saa vigtigt som Spørgsmaalet om selve Lønniveauet. Det er ikke alene Spørgsmaalet om, hvilken Løn man giver i et Fag, men det er ogsaa Spørgsmaalet om alle de andre Bestemmelser, der findes i Overenskomsterne, som afgør, hvor meget Arbejde der udføres for denne Løn. Det er i hvert Fald rigtigt, at man nu giver den bedst mulige Lejlighed til Behandling af disse Ting.

Jeg vil gerne til det ærede Medlem Hr. Eiler Jensen sige, at det er muligt, at han har truffet Arbejdsgivere, der ikke har villet behandle disse Detailspørgsmaal, før Hovedspørgsmaalet var afgjort. Det er maaske ikke saa underligt, fordi der i disse andre Bestemmelser ofte laa meget betydelige Lønbeløb; naar der er en vis Mængde Penge i en Kasse til at betale Arbejdslønnen med, kan man ikke betale to Gange, man maa have Overblik over hele Situationen, inden man kan sige, hvad man kan give til Detailspørgsmaalene. Men endvidere vil jeg have Lov til at sige, at de Steder, hvor jeg har været med til Forhandling, har jeg Gang paa Gang oplevet, at det var Fagforeningerne, der ikke vilde behandle Detailspørgsmaalene, men ganske simpelt fejede Arbejdsgivernes Forslag af Bordet og overhovedet nægtede at behandle dem. Jeg tror, der er brodne Kar i alle Lande, baade blandt Arbejdsgivere og Fagforeningsledere, og jeg tror, det er uhyre heldigt, at Lovforslaget er formet saaledes, at det kræves, at naar blot en af Parterne forlanger Mæglingsmanden til Stede, kan han komme. Jeg mener ogsaa, det i mange Tilfælde kan være nyttigt, at denne Mæglingsmand allerede træder til i Underorganisationerne.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Eiler Jensen i, at Sagen haster, hvis vi skal have en Løsning paa Spørgsmaalet. Vi staaer sikkert over for en af de vanskeligste Overenskomstssituationer, som Forligsinstitutionen nogen Sinde har oplevet. Det er meget vigtigt, at der gøres alt, hvad der kan gøres, for at Forligsinstitutionen løser sin Opgave. Det er meget vigtigt, at den

Periode, hvor der er Fare for Arbejdskamp, bliver saa kort som mulig, og derfor vil mit Parti støtte dette Lovforslag og anbefale det til den allerhurtigste Behandling her i Folketinget.

Boeck-Hansen: Da mit Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Rytter, ikke kan være til Stede her i Aften, skal jeg paa mit Partis Vegne fremsætte nogle Bemærkninger om dette Lovforslag.

Det konservative Folkeparti staaer i Almindelighed paa det Standpunkt, at vi skal have saa stor Frihed for Erhvervene som muligt, og derfor har vi naturligvis ogsaa bøjet os for, at man har fuldstændig Strejkefrihed, ligesom vi naturligvis gaar ud fra, at ogsaa det omvendte er Tilfældet. Men om Strejkefrihed nu var det, man først og fremmest skulde indføre her i Landet, ved jeg ikke, eftersom man lige har følt sig forpligtet til at fremsætte et Lovforslag om Priser — men det faar nu være, hvad det være vill!

Det foreliggende Lovforslag har jo til Formaal at søge Strejker undgaaet saa meget som muligt, at søge Forlig i Sagerne, før det kommer til Konflikt, og det kan vi fra vor Side give vor bedst mulige Tilslutning til. Det foreliggende Lovforslag er — forhaabentlig — meget formaalstjenligt; det skulde man jo tro, eftersom Repræsentanter for baade Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationerne har tiltraadt det, og jeg maa da ogsaa sige, at det sætter Fingeren paa et af de allerømmeste Punkter, idet man herefter vil komme ind paa Detailspørgsmaal paa et tidligere Tidspunkt, end man hidtil har kunnet gøre det. Tidligere har det nemlig været saaledes, som de ærede foregaaende Talere ogsaa har oplyst, at man har været tilbøjelig til at lade Sagerne glide igennem; man vidste, det hele skulde ende hos Forligsmanden, og man ønskede ikke rigtig at komme ind paa Detailspørgsmaalene, fordi man vidste, at der var nogle generelle Krav, som stod i Baggrunden og truede, og saa vilde man hellere vente og se Tiden an. Naar det fra socialdemokratisk Side er blevet sagt, at det var Arbejdsgivernes Skyld, saa kunde det jo ogsaa godt være, at det var, fordi man fra Arbejdernes Side lukkede Munden saa højt op, at man ikke kunde faa den i igen, og paa den Maade har man ikke saa godt kunnet tale sammen om Sagerne.

Om man nu i Praksis kan finde saadanne Mæglingmænd, som man forudsætter i dette Lovforslag, skal jeg ikke kunne sige,